

POSTANOWIENIE

14 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 14 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku I. S.
z udziałem M. T.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej I. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 22 lipca 2021 r., II Ca 30/21,

**I. odrzuca skargę kasacyjną i oddala wniosek adwokata B. M.
o przyznanie wynagrodzenia tytułem kosztów pomocy prawnej
udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym;**

**II. oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W niniejszej sprawie jedyny zarzut skargi kasacyjnej dotyczy naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd pierwszej i drugiej instancji granicy swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny w zakresie charakteru

posiadania spornej nieruchomości przez wnioskodawczynię, a w konsekwencji przyjęcie, że wnioskodawczyni nie była samoistnym posiadaczem nieruchomości położonej przy ul. [...] w S. i przez to nie zasiedziała jej ani w całości, ani w części.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może wyjątkowo stanowić uzasadnioną podstawę skargi kasacyjnej jedynie wtedy, gdy skarżący, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, wykaże, iż sąd drugiej instancji rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., I USK 422/21, nie publ.).

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Jeżeli skarga kasacyjna zawiera wyłącznie takie zarzuty, które nie mogą być jej podstawą, Sąd drugiej instancji odrzuca skargę, jako niedopuszczalną z innych przyczyn (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), a jeżeli tego nie uczynił, skargę odrzuca Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak na wstępie.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do przyznania kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnikowi uczestniczki. Wniosek ten, zgłoszony w odpowiedzi na skargę, został powiązany z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie z wnioskiem o oddalenie skargi. Takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło, a podzielić należy prezentowany w orzecnictwie pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów łączy ze wskazanymi przez siebie - innymi - rozstrzygnięciami. Pełnomocnik uczestniczki nie wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, a takie rozstrzygnięcie zapadło w niniejszej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., sygn. akt III CKN 563/01, nie publ. i z 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt II CSK 112/12, nie publ.).

